

NÚM 11. JULIOL 2019

EN PORTADA

Es constitueix el nou govern municipal

EL REPORTATGE

L'última supervivent catalana de Ravensbrück

Fotos: Atrapados. Guerra civil y represión. Montserrat Llor. Editorial Crítica

NOTÍCIES

Gairebé 70 joves al camp de treball

Per tercer estiu consecutiu, l'Ajuntament posa en marxa el camp de treball local per a joves de 12 a 19 anys. Enguany, la xifra de participants s'enfila gairebé als setanta, 28 més que l'any passat.

Se senyalitzen els refugis de la Guerra

Joves d'arreu de Catalunya que participen al camp de treball "Entre refugis i trinxeres al Pallars Jussà" han senyalitzat els refugis antiaeris de la Pobla amb l'ajuda de l'historiador Manel Gimeno.

Es nomenen tres Poblatans Il·lustres

L'Ajuntament, en la sessió plenària del passat 7 de juny, va concedir per unanimitat el títol al Sr. Joan Borrell i Nicolau, al Sr. Jordi Civís i Llovera i al Sr. Llorenç Sànchez i Vilanova.

Campanya contra les violències

Amb l'arribada de les festes, a la Pobla, s'ha iniciat una campanya contra les violències masclistes en entorns d'oci nocturn.

L'aigua: un bé escàs i finit

Saps quanta aigua consumeixes? Quan et rentes les mans entre 2 i 18 litres, quan et dutxes entre 30 i 80 litres, buidant la cisterna uns 10 litres i, si et banyes, fins a 300 litres! A més, si tens una aixeta que goteja o un lavabo que perd gastaràs 1.000 litres d'aigua de més cada mes. De fet, la mitjana de consum d'aigua a Catalunya és de 113 litres per habitant una xifra que, els poblatans i les poblatanes superem de llarg. Aquesta és una dada que ens preocupa perquè l'aigua és un bé escàs i finit. Només el 3% de l'aigua del planeta és aigua dolça. No hem d'oblidar que l'escenari del canvi climàtic planteja la necessitat de ser encara més eficients en els usos de l'aigua per compensar els seus efectes sobre la disponibilitat d'aigua a mig i llarg termini, ja que es reduiran les pluges, les nevades i, en conseqüència, també els cabals del rius. Així doncs, us recomanem que seguïu aquests consells per reduir el consum de l'aigua: tanqueu les aixetes si no les utilitzeu, dutxeu-vos en comptes de banyar-vos, repareu les aixetes o vàters que perdin, poseu rentadores i rentaplats amb la càrrega màxima, no feu servir el vàter com a paperera, feu servir cisternes de mitja descàrrega i, si teniu plantes, regueu-les al matí o al vespre per evitar la vaporització. Recordeu: ser més sostenibles i responsables amb el nostre planeta és cosa de tots i totes!

ELS PARTITS OPINEN

El Sota l'Arbre de les Roques Roies

El grup dels socialistes recentment constituït al nostre Ajuntament i, mitjantçant aquestes ratlles, us voldria fer arribar les nostres inquietuds i les nostres idees per tal de millorar el benestar de la Poble, que és el benestar de tots els que hi vivim. Som conscients que amb el vostre vot heu volgut que governi un grup majoritari i entenem que a nosaltres ens heu assignat un paper de contrapès, control i vigilància que intentarem fer el millor possible, encara que no deixarem d'aportar les nostres propostes i donarem suport a tot allò que creguem que pugui ser un bé per a la nostra estimada Poble.

Esperem els vostres suggeriments i els agraïm anticipadament. Ja n'hem rebut alguns: com per exemple millorar la seguretat dels nostres carrers, limitant la velocitat en algunes vies. També ens n'han arribat de tipus cultural, com un lloc d'observació d'aus migratòries al pantà o catalogar els pous de gel, avui dia soterrats, i que estan en terrenys de l'ajuntament vora Sant Joan. Treballarem per portar aquests suggeriments als plens.

Ens hem de plantejar què és el que necessita la Poble per tirar endavant. Nosaltres us proposem dos objectius lligats al turisme: millorar la imatge de la Poble davant dels qui ens visiten i augmentar l'oferta cultural. Demanaríem a l'equip de govern que planti arbres, que millori parcs i jardins. Respecte a la cultura, cal tenir espais, centres, botigues obertes durant el caps de setmana i comptar amb museus, exposicions de

pintura i d'altres activitats que atreguin el visitant.

Pel que fa als diners, cal fer la següent reflexió:

Els grans números de l'Ajuntament: l'any 2014 la Poble tenia 3012 habitants i un deute d'1,2 milions d'euros. Cada poblatà "devia" 391 euros. Aquest passat 2018 el deute havia baixat a 0,8 milions d'euros, el cens també havia baixat a 2.939 i el deute per vilatà era de 281 euros. Sabeu que del deute és de 647.580,11 euros, (dades al 30-06-2019) més de la tercera part, és a dir 281.543,40 euros correspon a un crèdit - del que l'1 de febrer del 2019

es va aprovar la cancel·lació anticipada - per a la compra d'uns edificis de l'hospital vell, al carrer D'Oran. Aquesta operació va ser aprovada pel Ple de l'Ajuntament el 27 de novembre de 2008, utilitzant un préstec de 378.636,34 euros. No volem entrar en detalls perquè considerem que a hores d'ara tots estem convençuts que va ser un error aquella compra. En tot cas, el deute ha minvat, però les solucions esperen. L'Ajuntament podria plantejar-se elevar el deute, però necessitem un projecte encisador i realista que ho justifiqui. Li demanem que el posi sobre la taula. Urgeix pensar la Poble des d'ella mateixa, arrelada als Pallars i amb

visió de mires cap a Aran i França.

Cultura i naturalesa no són temes balders. Ben bé al contrari: un territori es fa atractiu des de la naturalesa i des de la cultura. Cal, doncs, invertir-hi diners i cal crear llocs de treball per conservar-ho. Tan de bo ens puguem trobar tots els grups polítics plegats en aquesta feina.

Grup municipal del PSC

L'EQUIP Alba Alegret, Bàrbara Chalamanch, Jordi Farrús, Berta Garreta, Ramon E. Guimó, Grup de català del Casal Cívic, Joan Llimiñana, Ares Sellart, Maria Helena Vicente

DIPÒSIT LEGAL L 62-2017

Els conceptes i opinions expressats en els articles d'aquest butlletí no representen necessàriament l'opinió de l'equip redactor.

Diputació de Lleida

Es constitueix el nou govern municipal

La nova corporació municipal es va constituir el passat 15 de juny i compta amb 7 regidors i regidores d'ERC, 3 regidors del PSC i un de Junts per la Pobla.

Alba Alegret

La Sala de Plens va acollir el passat 15 de juny la constitució del nou consistori en una sessió presidida per la mesa d'edat amb Joan Coloma com a persona més gran i Sílvia Servent com a més jove. Els 11 regidors electes van prometre el càrrec per constituir el ple (els dels partits sobiranistes ho van fer per imperatiu legal) i es va procedir a l'elecció de l'alcalde. Les candidatures que s'hi van presentar van ser la de Marc Baró (ERC) i Joan Carles Boix (PSC) i, donat que ERC va guanyar les eleccions amb majoria absoluta, la candidatura escollida per 7 vots a favor, tres en contra i una abstenció va ser la de Marc Baró que es va convertir, així, en alcalde de la Pobla per als propers quatre anys. En aquesta sessió de constitució, Joan Carles Boix va demanar a Baró que governés per a tots els poblatans i les poblatanes i Enjaim va posar de manifest la seva voluntat de seguir treballant per la Pobla. Baró, en el seu primer discurs com a alcalde, va mostrar-se content i amb ganes de posar-se a treballar per una Pobla més oberta i més participativa i propera a la ciutadania amb l'objectiu de convertir-la en niu i refugi de tothom que hi viu.

El nou cartipàs municipal

El ple extraordinari del dia 28 de juny va aprovar el nou cartipàs municipal i es van donar a conèixer les noves regidories i les tinències d'alcaldia. D'una banda, el primer tinent d'alcalde és el Josep Maria Tirbió, la segona tinenta d'alcalde és la Sílvia Servent i la tercera tinenta d'alcalde és la Gemma Algueró. De l'altra, pel que fa a les regidories, Marc Baró s'ocuparà de Governació, Personal, Hisenda i Urbanisme, Obres i serveis;

Josep Maria Tirbió de Promoció econòmica i Participació ciutadana; Sílvia Servent de Joventut, Tecnologies de la informació, Comunicació i Transparència; Gemma Algueró de Salut, Cohesió social i igualtat i la Residència; Eloi Tirvió de Festes i Esports; Ramon E. Guimó de Cultura i Educació i Maribel Segú de Medi ambient, Sostenibilitat i Acció cívica.

Els grups polítics municipals que integraran el ple són el del PSC, amb Joan Carles Boix com a portaveu i el d'ERC, ab Marc Baró com a portaveu. Àngel Enjaim serà el representat de Junts per la Pobla.

En aquest ple també es va acordar que les sessions plenàries ordinàries es duren a terme cada tres mesos, el primer dijous de mes a les 18h. També que l'Àrea de Règim Intern, que té com a funció la coordinació i informació entre les regidories, es reunirà amb caràcter ordinari cada quinze dies.

Finalment, i pel que fa a les retribucions dels càrrecs electes, en aquest ple es va establir per al càrrec de 1r tinent d'alcalde un règim de dedicació parcial equivalent al 50% de la jornada i una retribució bruta anual de 22.222,22€ bruts distribuïts en 14 pagues mensuals de 1.587,30€. Per als membres de l'ajuntament que no tenen dedicació el règim d'indemnitzacions per assistència a òrgans col·legiats és el següent: Assistència al Ple, 110€; assistència a la Comissió especial de Comptes, 110€ i assistència a l'Àrea de Règim Intern, 150€.

Gairebé 70 joves participen al camp de treball local

Aquest any la inscripció ha estat de nou un èxit i la xifra de participants s'enfila als 68, 28 més que l'any anterior. "Que la xifra de participants augmenti cada any ens demostra que el camp de treball ja és un projecte consolidat i, ahora, atractiu per als adolescents del nostre poble", explica Sílvia Servent, regidora de Joventut. El camp de treball es desenvolupa els matins del mes de juliol i els participants fan 15 hores de voluntariat en quatre àmbits diferents: infància, manteniment, gent gran i persones amb diversitat funcional. L'objectiu del projecte és promoure la participació i el compromís dels joves i, a més, crear vincles amb el poble.

Es nomenen tres Poblatans Il·lustres

L'Ajuntament de la Pobla de Segur, en sessió plenària extraordinària del passat 7 de juny, va concedir per unanimitat el títol de Poblatà Il·lustre al Sr. Joan Borrell i Nicolau (a títol pòstum) per la seva trajectòria com a escultor reconegut arreu de l'estat, al Sr. Jordi Civís i Llovera (a títol pòstum) per la seva gran contribució a la ciències naturals principalment en el camp de la Geologia i la Paleontologia i al Sr. Llorenç Sánchez Vilanova per la seva gran tasca com a divulgador cultural i especialment per donar a conèixer amb la seva obra la Pobla i els Pallars. El Sr. Llorenç Sánchez i Vilanova va traspasar el dia 7 de juny, mateix dia que se li va concedir la distinció. El títol de Poblatà Il·lustre constitueix el principal honor o distinció concedit per l'ajuntament de la Pobla de Segur.

Els professionals del turisme català es reuneixen a la Pobla

Les 25es jornades de les Oficines de Turisme de Catalunya van ser, el passat mes de maig, un espai de trobada de professionals del turisme que els va permetre intercanviar experiències i projectes, formar-se i, sobretot, descobrir el nostre territori. Al Pallars, van gaudir de formació relacionada amb el turisme sostenible i van conèixer experiències que recentment han estat premiades, com és el cas del Cinquè Llac. La inauguració de la nova oficina, el nomenament de territori Geoparc i els premis que han rebut alguns productes turístics del territori van ser motius de pes en l'elecció de la Pobla com a seu del 25è aniversari de les jornades.

Se senyalitzen els refugis i les trinxeres de la Guerra Civil

Durant la primera quinzena de juliol Alba Jussà amb el suport de la Direcció General de Joventut, els Ajuntaments de la Pobla de Segur i de Conca de Dalt i el Consell Comarcal del Pallars Jussà ha organitzat el Camp de Treball "Guerra Civil: entre refugis i trinxeres al Pallars Jussà". Els 15 joves participants han senyalitzat la ruta a peu des d'Aramunt a les trinxeres de Vilanoveta i 2 dels 5 refugis situats a la Pobla de Segur. A més, han participat com a voluntaris a la Diada dels Raiers i han descobert projectes i racons del nostre territori. Es podran consultar les ressenyes de la ruta i dels refugis a les pàgines web de l'Ajuntament de la Pobla de Segur i a la de turisme del Consell Comarcal.

Campanya per prevenir les violències en entorns d'oci nocturn

A la Pobla s'ha engegat una acció de sensibilització en contra de les violències en entorns d'oci nocturn. Aquesta és una iniciativa que neix d'un grup de dones que van participar a la formació de gènere el passat mes de març i abril. L'objectiu d'aquesta campanya, que consta de la lectura d'un manifest, unes falques que sonen durant la nit i uns cartells amb missatges sensibilitzadors, és conscienciar les persones que assisteixen als balls de nit de les festes sobre la violència que s'exerceix durant les festes i que, sovint, queda justificada per l'alcohol i la festa.

El català com a eina de cohesió

Una vintena de dones han participat a la prova pilot de parelles lingüístiques proposada per l'AMPA de l'escola Els Raiers el passat tercer trimestre. Les participants en aquesta iniciativa han estat dones magrebines que fan cursos de català i mares catalanoparlants amb l'objectiu de potenciar l'ús de la llengua catalana, així com d'afavorir la relació entre totes les mares, pares i alumnat de l'escola Els Raiers, dins i fora de l'àmbit escolar. Les parelles lingüístiques s'han dut a terme amb la col·laboració de l'Ajuntament de la Pobla, ja que s'emmarca en el projecte Foment de la participació de les famílies en risc d'exclusió social.

Les Falles es consoliden també entre setmana

FOTONOTÍCIES

Èxit de participació en la 41a Diada dels Raiers

Més de 1.500 persones gaudeixen del Beer Fest

La literatura envaeix la Pobla en la 2a edició de la Vila del Llibre

Conxita Grangé, pallaresa i última supervivent espanyola de Ravensbrück

Ramon E. Guimó Casanovas

Fotos: Atrapados. Guerra civil y represión. Montserrat Llor. Editorial Crítica

Tots els mitjans de comunicació es van fer ressò l'abril passat de la mort de Neus Català, a qui alguns classifiquen com l'última supervivent espanyola-catalana del camp de concentració nazi de Ravensbrück. Però, la veritat és que la darrera supervivent espanyola del camp segueix viva i és de la nostra comarca: la Conxita Grangé i Veleta. La Conxita va néixer el 6 d'agost del 1925 a la Torre de Capdella. En posar-se malalta, amb tan sols dos anys, la petita Conxita se'n va anar a viure amb uns oncles que vivien a França. La Conxita, doncs, va créixer i va restar sempre més íntimament unida als seus oncles Jaume Veleta i Elvira Ibarz, que havien emigrat a França arran de la crisi minera.

En esclatar la guerra civil espanyola, van retornar a Catalunya per defensar la República. El seu oncle Jaume va treballar en la fortificació de camps d'aviació a Lleida i Girona. Quan les coses anaven maldades i la guerra estava ja perduda per als republicans, les dones de la família van tornar a França a través de Portbou. A més de la Conxita, les acompanyen tres altres germanes seves: la Rosa, la Mercè i la Pepita. Van viure quasi tres mesos a Liévin (Pas de Calais) fins el febrer del 1939, quan va tornar l'oncle Jaume. Entre el 1939 i el 1944 van viure a Pény (Gudas) i Varilhes (prop de Foix) on treballaven en una explotació forestal. En retornar a l'Arieja, va esclatar la segona Guerra Mundial i França va ser ocupada pels alemanys.

L'oncle Jaume, de fortes conviccions esquerranes, col·la-

borava amb la Resistència contra els nazis i això, com és lògic, es guardava amb el màxim secret.

En saber-se en perill de detenció per part de la Gestapo, l'oncle va fugir a Andorra però abans explicà a la seva família on era l'amagatall de les armes i quina era la seva funció dins la Resistència. Amb només disset anys, ajudada per les dones Veleta, la Conxita ("Nebudo" o "Nina", com l'anomenaven en la llengua de l'Arieja) es fa càrrec del paper de l'oncle: reorganitza grups de la Resistència contra l'ocupació nazi, esdevé enllaç dels maquis i guerrillers del Coll de Py (Conflent) i van ser integrades a la 3a Brigada de guerrillers (abril del 1943). Algun cop va tenir algun ensurt, com explica: «Amagava les armes en una cistella coberta de fruita i verdures de temporada. Els alemanys no sospitaven d'una nena en bicicleta. Vaig arromangar-me una mica la faldilla, deixant al descobert el genoll, em van somriure i em van deixar passar »

El 24 de maig del 1944, la policia de Pétain va rodejar la casa on vivien i on tenien amagats un grup d'homes preparats per passar la frontera, el dia següent. Un d'ells era Jesús Ríos, guerriller comunista, que tenia la missió de fer passar la frontera a dos aviadors britànics per tal de repatriar-los. Després d'un intens tiroteig, les tres dones i el capità Ríos foren detinguts, traslladats a la presó de Foix i lliurats a la Gestapo per a interrogar-los.

La Conxita va ser interrogada set vegades i va rebre els primers cops i pallisses per part de la Gestapo. Es va proposar no delatar ningú, malgrat veure terribles tortures o com arrancaven ungles de peus i mans a d'altres presoners. "Ho

vaig aconseguir”, diu amb orgull.

Les tres dones Veleta presoneres foren traslladades juntes als camps nazis en l'anomenat Train Fantôme (Tren Fantasma), que va transportar uns 700 homes i unes 65 dones, molts d'ells espanyols.

La Conxita, durant el viatge, va poder trametre notes a familiars seus a través d'uns obrers de Tolosa i del cap d'estació de Tolosa-Matabuòu que era cunyat de la seva cosina Maria. Ell alertà la família que les dones Veleta eren en un comboi que es dirigia a Alemanya.

És irònic pensar que tantes persones foren enviades a morir a camps nazis quan el règim nazi estava acabant-se i gairebé tota França ja estava alliberada. Van arribar a Ravensbrück el dia 9 de setembre del 1944, prop de les sis de la tarda, després de més de dos mesos de viatge. Aquest camp nazi es troba en una zona pantanosa, a 90 km al nord de Berlín, prop de Fürstenberg. Hi van ser deportades unes 130.000 dones de més de 20 països, incloses unes 300 espanyoles.

En baixar del tren, les van fer passar entre dues fileres de SS amb gossos amenaçadors. Les van fer despullar i les van examinar diverses vegades. Després les van fer anar a dormir a les dutxes. L'endemà el malson es va aguditzar. Es produí la primera selecció: les dones fortes i aptes per al treball viurien; les altres, foren gasejades. Eren agrupades segons la condició: jueves, gitanes, presoneres polítiques, testimonis de Jehovà.... A cada tipus de presonera se la marcava amb un triangle invertit de color. Les presoneres polítiques el portaven de color vermell. A més, deixaven de ser tractades com a persones i sols se'ls coneixia pel número amb què se'ls tatuava. Un número que totes recorden encara avui dia. El de la Conxita era el 82.470.

Les tres dones Veleta seguien juntes i foren enviades al bloc (barracó) 22. Costa imaginar-se la vida en aquest lloc: fred extrem i calor, set i molta gana, polls i xinxes, crides a formar a mitja nit, plors, desesperació encomandissa....

Les “blockoves”, guardianes poloneses del barracó, les menyspreaven, les tractaven de terroristes i sovint les apallissaven. Ara bé, les pallisses fortes venien per part de les “Aufseherinnen”, alemanyes de la SS, que actuaven amb tot el sadisme possible i que sempre estaven disposades a abuixar-los els gossos.

Els patacs, les amenaces, els xiulets i els lladrucs dels gossos eren constants. S'apallissava per la mínima cosa sense mirar si era una dona gran o un infant. La Conxita recorda especialment el cas de l'assassinat de tres nens: “Ho recordo perfectament. Un d'ells, el més petit, tenia solament tres o quatre anys i corria pel carrer dels barracons. Una de les Aufseherinnen el va cridar, però el nen

no la va sentir i ella li va afuar el gos. El va mossegar i el va destrossar. Després ella el va rematar a cops de porra. Va ser horrorós”.

A Ravensbrück les dones havien de treballar molt dur, moltes treballaven en la confecció però d'altres dessecant un llac proper per a fer-ne terrenys de conreu o arrossegant una enorme piconadora per a enquitranar camins. Bastants van morir en aquests treballs forçats.

Un dels majors horrors dels camps nazis eren les proves mèdiques que s'hi realitzaven. Al quiròfan de Ravensbrück, l'equip del doctor Gebhardt practicava tota mena de macabres experiments a les anomenades “kaninchen” (conilletes): amputacions, inoculacions de productes químics.... La Conxita encara recorda horroritzada la visió de les deportades d'aquell barracó.

Si la vida al camp ja era dura, per a una dona ho era encara més: violacions, prostitució, fastigoses exploracions ginecològiques sense cap mena d'higiene, irreversibles esterilitzacions, i, molt especialment, el sempre

sensible i dolorós tema de la maternitat. Tot i això, existia una gran solidaritat entre les presoneres, com ho demostra el fet d'intentar amagar els nadons (totes van esdevenir “les mamans de Ravensbrück”) o el fet de canviar numeracions de presoneres mortes pels de vives que eren condemnades a la cambra de gas.

Només a Ravensbrück, cada mes morien una mitjana de mil presoneres. A part de les formes narrades, cal afegir-hi les causades per la manca d'alimentació i d'higiene que

feien augmentar escandalosament els casos de tifus, disenteria o tuberculosi. La majoria dels horrors dels camps nazis, tots els somnis de les presoneres mortes així com els de les 6.000 gasejades a la cambra de gas van esfumar-se per les xemeneies del crematori de Ravensbrück. De primer, la Conxita i les seves parentes van treballar al bosc, apilant troncs que

d'altres presoneres tallaven. Al cap de poc temps foren conduïdes a un barracó en una barriada de Berlín. Moltes dones hi treballaven, dia i nit, fabricant material per a avions. Ella havia de controlar que les peces estiguessin ben encaixades, però sovint feia sabotatge. El feien totes. Un dia, una guardiana la va clissar i la va acusar de sabotatge. Li van donar moltes bastonades i li van rapar els cabells.

Vist que la guerra s'estava perdent, Himmler va ordenar l'evacuació dels camps. Després de ser bombardejats pels aliats, Fritz Suhren, comandant de Ravensbrück, el 14 d'abril del 1945, va fer marxar totes les presoneres que encara poguessin caminar (unes dos mil van quedar al camp fins que van ser alliberades pels russos, el darrer dia d'abril). Així es va iniciar una de les conegudes

Christmas in Ravensbrück - Carol Browne

“marxes de la mort” que semblaren de cadàvers les cunetes alemanyes.

Juntes amb homes d'altres camps propers, iniciaren el camí. Dormien sempre a la vora de la carretera, sobre la neu, a la intempèrie. Si algú queia fatigat, el remataven. De 85 dones que van sortir del camp, en van quedar 22.

La Conxita i l'Elvira van salvar la vida de miracle. Una nit, en arribar a un bosc de pins, algunes dones es refugiaren sota un arbre de grans branques. Van quedar cobertes per les fulles, cosa que els va salvar la vida. Els SS van metrallar tots els deportats però a elles no les van veure. En fer-se de dia van poder veure aquell esperpèntic paisatge cobert de cadàvers.

Van fugir camp a camp fins trobar tancs russos que els van conduir fins a les tropes americanes.

Després de l'alliberament la roba estava tan plena de paràsits que van decidir cremar-la. Alguns presoners francesos les van socórrer, els van donar roba i llaunes de menjar i van escalfar aigua per tal que es rentessin. La Conxita va tornar a França vestida d'home.

La Conxita i l'Elvira es van posar a la recerca de notícies de la Maria. Havia sobreviscut i va ser alliberada pels americans, que la van portar a l'hotel Lutecia de París. Assabentada de la mort del seu marit i malalta per haver begut aigua putrefacta a Bergen-Belsen, va ser ingressada en un hospital parisenc, on va morir al cap de pocs dies.

Com quasi totes les deportades, la tornada a casa va ser molt traumàtica, no volia mai parlar de la seva vida al

camp de Ravensbrück i durant molts anys va haver de tractar-se per problemes de son.

Diu que la seva germana Pepita, de cal Torallet de la Pobla, no la va reconèixer en veure-la. Un dels seus cosins, en veure-la tan esquelètica li va dir que tenia el nas transparent de tan prima que estava. Es va fer una foto i li va ensenyar tot dient que el seu nas no era transparent.

La Conxita té moltes condecoracions com la Legió d'Honor del govern francès, la Medalla de la Resistència, gaudeix del grau militar de sergent -el van rebre les dones que feren d'enllaç- i l'any 2007 fou condecorada amb el Grau de Commandeur du Mérite National.

Després de l'alliberament, la Conxita va conèixer altres deportades com Neus Català o Lise London i ha treballat per recuperar la memòria de les deportades. Prefereix romandre en silenci i defuig bastant les entrevistes, però s'ha implicat activament a donar a conèixer l'horror nazi als escolars francesos de Tolosa i voltants. Vol que la seva experiència personal serveixi perquè la gent recordi i no obliidi els horrors del nazisme.

Morts el seu marit i el seu fill gran, avui dia la Conxita viu en una residència a Tolosa. Pateix artrosi des dels 50 anys, una de les conseqüències fruit dels set interrogatoris que patí a mans de la Gestapo.

Volem que aquestes línies serveixin d'humil i sentit homenatge a les persones que, com la

Conxita, van haver de viure la multitud d'horrors dels camps de concentració i d'extermini nazis, segurament un dels exponents més terribles a què ha arribat la humanitat.

GASTRONOMIA

Conserva de tomata Recepta de Mercè Font de Casa Matavino (Burguet)

Ingredients:

Tomates

Procès d'elaboració

Es busquen les tomates més madures i s'escalden. Un cop escaldades es pelen, es parteixen per la meitat i s'apreten amb la mà perquè caiguin les *llaos*. Llavors es posen en un escorredor perquè acabi de caure l'aigua. Quan ja estan escorregudes es trenquen a talls petits, es posen en pots de vidre ben aprets i es tapen. Els pots es fan bullir al bany maria durant 30 minuts.

Si voleu que publiquem la vostra recepta, envieu-nos-la a: butlleti@lapobladeseur.cat

“El benestar amb un mateix és tan important com la bellesa”

Parlem amb Anna Arnalot, empresària i propietària del Centre Estètic Alba

Ares Sellart i Berta Garreta

Per què vas decidir posar el nom de Centre Estètic Alba al teu negoci?

En principi era un nom que ens agradava a totes, perquè això és un projecte d'equip. Per a nosaltres significava l'inici d'una nova etapa, d'un projecte, d'un nou dia.

D'on va sorgir la idea de fer un centre estètic?

Jo volia fer un trencament de la feina que tenia abans, volia fer un canvi. Vaig buscar algun negoci que aquí, a la Pobla, funcionés mínimament, de manera que no em calgués marxar. Llavors, parlant amb una amiga, va sorgir la idea.

Quines pors vas tenir en engegar el projecte?

La por que tenia era que no fos econòmicament rendible, és a dir que la inversió que féssim superés els ingressos d'inici.

Va ser difícil iniciar el projecte?

No, ja que ho vam fer amb molta il·lusió. Les dificultats potser van ser a títol pressupostari: buscar econòmicament ajuts per poder-ho tirar endavant. Però teníem molt clar com havia de ser, com s'havia d'estructurar i, per tant, la idea del que volíem la teníem clara.

Quin tipus de tractaments feu?

Fem tot tipus de tractaments. No solament són d'estètica, sinó que també són de benestar. Treballem des del punt de vista de la bellesa i també volem que la gent se senti bé amb tot. Per tant fem massatges, facials, tractaments corporals, pressoteràpia, depilació làser, manicura i pedicura, i fins i tot tractaments amb maquinària, com LPG o la radiofreqüència, que eliminen el greix.

Dins del centre, quin és el teu àmbit?

La part administrativa: facturació, comandes, materials, nòmimes, pressupostos...

Què és el que més t'agrada de la teva feina? I el que menys t'agrada?

El que més m'agrada és estar de cara al públic. A la feina que feia anteriorment, a l'oficina de treball, tenia molta comunicació amb la gent, i això ho segueixo mantenint. I el que menys m'agrada és el tracte amb els comercials, és a dir, escollir els productes d'entre tots els que ens ofereixen.

Qui forma l'equip del centre estètic?

Som quatre. Jo sóc la propietària, després hi ha l'Angi com a encarregada (és qui s'ocupa de l'organització i el

personal), i la Rosi i l'Andrea, que són les tècniques d'estètica.

Tenies alguna experiència en aquest àmbit?

No, jo n'havia sigut usuària de sempre. M'havia agradat molt i és un món que m'interessava, perquè hi havia molta potencialitat i perquè era conscient que aporta benestar.

Què consideres el més important en el negoci?

El que trobo més important és atendre la gent correctament, atendre a tothom per igual i amb la màxima amabilitat i eficàcia possible. Intentem que la gent marxi el màxim de contenta possible.

Quins consells donaries a algú que comença un negoci?

El més important és que en tingui moltíssimes ganes i que tingui molt clar que li agrada; tota la resta ja vindrà. Si tens passió per una cosa, segur que funcionarà. Potser no com tu ho havies previst en un principi, però després pots evolucionar cap a un costat o cap a l'altre i fer-ho possible. I també és important que sempre cal treballar per millorar.

Com valoraries el primer any?

Ha sigut d'inversió, en el sentit que hem invertit en temps, en ganes, en expectatives, i creiem que ha sigut molt favorable. La gent ha respost

molt bé al nostre servei: ha vingut, ha sigut molt amable i, a més a més, està contenta. Sempre hi ha coses millorables, però en principi jo el valoro molt favorablement per ser el primer any.

Quina ha sigut la dificultat més gran amb la qual us heu trobat?

La dificultat més gran ha sigut el fet de triar, perquè, clar, en principi sabíem que el local seria aquí i com estaria distribuït tot. Després, a l'hora de triar els productes i la maquinària, ens va costar més decidir-nos, ja que havia de tenir continuïtat i molta efectivitat. Vam haver d'anar a moltes fires i visitar proveïdors per poder trobar el material correcte: va ser el més problemàtic a l'hora de muntar el negoci. A banda, hi havia el tema econòmic, com ja us he comentat abans.

Utilitzeu les xarxes socials com a ajuda?

Les fem servir com a manera de fer publicitat i és molt important ser-hi. Fem publicitat a Instagram, Facebook, al cinema de la Lira, a la pàgina web... És la manera d'arribar a la gent i de fer conèixer els nostres serveis. A l'hora de muntar un negoci, aquest aspecte també és important.

QUI SOM?

L'Associació de Cultura del Comú de Particulars és la continuació de l'antic Patronat de la Biblioteca estrenada l'any 1922 a la Pobla de Segur. L'objecte de l'entitat s'ha anat adaptant a les circumstàncies i als canvis sociopolítics del municipi. És oberta a tota la població i tothom qui vulgui pot fer-se'n soci de manera gratuïta. En aquests moments compta amb més de 500 socis però es vol fer una crida a totes les persones que vulguin incorporar-s'hi de manera activa per poder seguir programant activitats culturals al nostre municipi.

On ens pots trobar?

Associació de Cultura del Comú de Particulars
C/de la Font n. 17. 25500 La Pobla de Segur.
comu@comudeparticulars.cat
T. 973680117-629014518
<https://comudeparticulars.cat/>

QUÈ FEM?

La missió de l'associació és la de facilitar i promoure activitats culturals dins i fora del nostre municipi. Actualment, es promouen exposicions i biennals d'Art, se cedeixen espais per a la realització de tallers d'art, s'organitzen cicles de xerrades, es dinamitza un Club de Lectura...

Instagram

#lapobladesegur

#igerspobla

Jordi Farrús. jordidelboter@gmail.com

Ambient d'un dia de fira al passeig del Vall, on hi havia les parades que la gent de la Pobla i rodalia podien visitar i comprar-hi mercaderies que no tenien a l'abast durant la resta de l'any.

A la dreta, al costat de la paret de l'església, hi ha l'edifici de l'Ajuntament, amb correus i telègrafs a la planta baixa i l'escola de nenes a la segona planta. Més amunt, passat l'encreuament amb la carretera de Gerri, hi ha cal Gris, edificat l'any 1888. A continuació l'edifici del bar Sport en construcció.

El firal dels animals, on els firandants feien els tractes, era a la plaça de la Pedrera, com explica Llorenç Sánchez Vilanova al llibre "La Pobla de Segur - Visió gràfica de la Vila al decurs del temps 1880-1940":

"La fira del 15 d'abril. Les fires en altres temps foren jorns assenyalats de la vida de la Pobla. Se celebraven pel 15 d'abril, 17 de juny, i 24 de setembre, i suposaven en el discórrer dels dies de l'any una mena de curioses festes majors de tota la comarca. Nota dominant d'aquelles jornades la constituïen per damunt de qualsevol altre aspecte, l'ingent concentració de personal que atreïen dels més variats indrets de la contrada i àdhuc de fora. És a la plaça de la Pedrera on tenia lloc l'anomenat "firal" és a dir la reunió de bestiar, en què dominava el boví que era nombrosíssim. [...] L'anunciació era extraordinària i era cosa d'observar tot el procés del "tracte", lliçó viva on es posaven de manifest les capacitats de psicologia i simulació de les parts."

FOTODENÚNCIA

L'espai de la fotodenúncia ha quedat buit perquè cap poblatà o poblatana ha enviat una imatge de denúncia. Us recordem que podeu enviar la vostra fotodenúncia a:

butlleti@lapobladesegur.cat

“Volem donar resposta a les necessitats de les persones”

La Maria Helena Vicente té 28 anys i coordina la cooperativa Alba Jussà, que, amb 9 treballadors, és l'única entitat del Jussà que treballa amb persones amb discapacitat.

Què ens podries explicar de tu ?

Sóc la Maria Helena. Vaig néixer a la Pobla i sempre m'he sentit molt d'aquí. M'agraden molt els esports de muntanya, com anar a caminar, anar a esquiar.. i sempre m'ha agradat molt participar en les activitats del poble. He estat a l'EPS, a la comissió de festes... i sóc molt de la família.

En quin moment vas decidir tornar a la Pobla?

El 2015, treballava a l'Ajuntament de Lleida, on estava prou a gust. Però només esperava que arribés el divendres per poder pujar. Em vaig adonar que hi havia alguna cosa que no rutllava. Vaig decidir, però, que no faria el canvi sense feina; m'ho vaig començar a plantejar a l'agost i al gener ja era aquí dalt treballant.

“El nostre projecte ajuda a detectar les capacitats de les persones”

Sempre has treballat en el vessant social per a la integració? Com has arribat fins aquí?

Pràcticament sí. El 2016 vaig començar treballar per l'Associació Reintegra que fa projectes de reinserció laboral. Més endavant, em van proposar que s'estava obrint un servei nou, que es deia Alba Jussà, que naixia de l'Associació Alba de Tàrraga (que és una entitat que treballa amb gent amb discapacitat i amb problemes de salut mental). Aquí dalt no hi havia cap servei adreçat a aquestes persones i vaig decidir aventurar-m'hi.

Com creus que aquesta cooperativa canvia la vida dels seus participants?

M'agradaria pensar que l'impacte d'Alba Jussà va més enllà de les persones que atenem als serveis. És a dir, crec que Alba Jussà ens ha canviat la visió i la perspectiva a totes les persones que hi estem involucrades. Hem de seguir caminant per aconseguir un territori inclusiu en tots els seus àmbits: educatiu, lleure, habitatge, laboral...

Quins reptes assumeixes amb aquesta feina?

Poder arribar a tota la població i poder adaptar els serveis i flexibilitzar-los perquè a la nostra comarca siguin útils. Ser una entitat de referència a la comarca, ser capaços d'acompanyar les persones en el seu projecte de vida.

Com portes el fet de ser en un lloc de responsabilitat?

Ho porto bé, però hi ha hagut moments de tot. He de reconèixer que sempre m'ha agradat manar, però no sabia que difícil era. S'ha d'aprendre que no ets imprescindible i a confiar en els companys.

“Hem d'evitar, en qualsevol cas, etiquetar aquest col·lectiu”

Quina nomenclatura utilitzeu per parlar de la gent que ateneu?

La importància del llenguatge és indubtable i cal ser curosos. Quan cal utilitzo el terme de persones amb discapacitat. Tanmateix, sempre que puc parlo amb noms propis perquè la identitat de les persones està formada per molts altres elements, no només la discapacitat. Les persones tenim somnis, projectes, pors, família, hobbies...i per a mi, això és el més interessant. El que hem d'evitar, en qualsevol cas, és etiquetar.

Com valoreu el projecte dels Encants del Llibre?

Nosaltres estem molt contents. Obrim dos dies a la setmana: dimecres al matí i dissabte matí i tarda. Ens agradaria poder donar-hi continuïtat, però la decisió no és nostra. De moment el conveni el tenim per un any més. Si la gent té llibres per donar pot trucar-nos o venir a la botiga.

Què creus que té la Pobla? Què li falta?

La Pobla té un entorn preciós i privilegiat. Té uns poblatans que s'estimen molt el poble i que procuren posar-ho al mapa. Hi ha un moviment associatiu molt fort. Ens falta acceptar el que som. Moltes vegades ens emmirallem en el Sobirà pel tema turístic però en canvi nosaltres tenim altres coses i ens ho hem de creure. L'important és que la gent s'hi pugui quedar i viure bé.